

¿Espoliació?

ÁNGEL DE LA FUENTE

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 14.03.08

ERC s'ha passat la campanya electoral escalfant-nos el cap amb l'espoliació fiscal. Segons els seus comptes, amb "el que ens roba Madrid" tindríem de sobres per arreglar tots els problemes de la regió i fins i tot per convertir-la en un país de primera.

Aquesta particular versió del conte de la lletera presenta alguns problemes. Sobre la seva optimista conclusió hi hauria molt per discutir, en part perquè les xifres de dèficit fiscal que tenen els nacionalistes estan bastant inflades i en part perquè caldria valorar amb atenció totes les implicacions econòmiques d'una hipotètica independència catalana. Però d'això en parlaré un altre dia. Avui em vull centrar en el seu punt de partida, resumit en l'expressió entre cometes de més amunt.

La demagògia nacionalista identifica el dèficit fiscal amb el robatori pur, o almenys amb l'arbitrarietat d'un Estat que ens discrimina. Aquesta és una tesi molt difícil de defensar amb dades a la mà. El gruix dels saldos fiscals regionals prové de l'existència d'un sistema impositiu i de protecció social comuna a (gairebé) tot Espanya. Més de tres quartes parts dels diners que flueixen, en una direcció o una altra, entre l'Estat i els ciutadans es distribueix d'acord amb regles uniformes per a tots en base a criteris de capacitat econòmica i necessitat.

Si per viure a Catalunya ens toqués pagar més en el tram estatal de l'impost de la renda de les persones físiques (IRPF) o percebre una

pensió més baixa que altres espanyols en les mateixes circumstàncies, aleshores podríem parlar d'espoliació però no és el cas.

Catalunya té un dèficit fiscal important no perquè se la discrimini sinó perquè és una regió relativament rica dins d'un Estat en què existeixen els mecanismes habituals de redistribució de la renda. El que seria preocupant és que no en tingués, perquè això voldria dir que l'Estat de benestar no funciona com hauria de funcionar. Els nacionalistes tenen dret a no voler formar part de l'Estat, però no a equiparar la redistribució amb el lladronici.

PD: Posats a queixar-nos, hi ha alguna cosa més que rascar en matèria de finançament i inversions públiques, però tampoc tant. Sobre això també hi tornaré un altre dia.